SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 7 APRIL 1938

„Jaap, laten we bij de nijlpaarden weggaan! Ze — oehah! — maken me aan het geeuwen!"

ANNEBETJE EN DE CROCUSJES

„Heb je gehoord," vroeg er een, „dat Annebetje geen crocusjes kan krijgen, omdat onze zusjes te duur zijn om te kopen?"

„Kan die lieve Annebetje geen crocusjes in haar tuintje krijgen? Maar dat is toch verschrikkelijk," zei een ander. „Zou daar nu niets aan te doen zijn?"

„Zeker is daar wat aan te doen," antwoordde een oude crocusbol, die al heel veel had meegemaakt en wel raad wist te schaffen. „Het zou 't eenvoudigst zijn, als jullie, jongere crocusbolletjes, in Annebetje's tuintje gingen wonen."

De kleine bolletjes keken elkaar aan.... Dat was even wat! Op reis gaan en dan ergens anders blijven wonen.

Toen ze bedachten, hoe blij Annebetje zou zijn, besloten zij eensgezind op weg te gaan.

„We gaan Annebetje gelukkig maken. Tegen de tijd, dat het voorjaar wordt, zijn we wel op de plaats van onze bestemming!" riepen de jonge bolletjes en meteen gingen ze op weg.

„Het ga jullie goed, hoor!" riep de oude bol en ze keek lachend toe, hoe de dappere en hulpvaardige jonge bolletjes zich met de grootste moeite een weg door de donkere aarde begonnen te banen. Het viel lang niet mee om met hun dunne wortelhandjes de aardkluiten opzij te drukken.

„Pff, pff," klonk het weldra. De bolletjes kregen het er warm van.

„Moeten we nog ver?" vroeg er eentje, toen ze een lange nacht en dag gewandeld hadden.

„Nu en of," werd er geantwoord, „het duurt stellig nog wel een dag of vier, voordat we bij Annebetje's tuintje zijn."

„O, wat vreselijk lang," zuchtte het jongste bolletje „en ik ben nu al zo verschrikkelijk moe. Als ik het maar vol kan houden! Pff!"

Het kleine bolletje was helemaal bleek van vermoeidheid.

„Kom, kleine, hou je flink," moedigden de anderen hem aan, „denk om Annebetje!"

NNEBETJE woonde met haar moeder in een klein huisje, aan de rand van de stad. Het tuintje, dat er bij hoorde, was maar een paar meter groot. Toch stond het altijd vol bloemetjes.

De grond was keurig geharkt en Annebetje plukte steeds zorgvuldig ieder sprietje onkruid uit.

In het begin moest haar moedertje iedere keer komen helpen en Annebetje wijzen waar nog onkruid stond. „Ja," zei moeder dan, „dat valt niet mee, hè, om zo precies te werken, maar als je dat nu al vast leert, Annebetje, dan zul je daar later veel pleizier van hebben."

„Ja," antwoordde Annebetje, „ik zal mijn best doen, moeder," en sinds die tijd deed ze werkelijk alles om haar tuintje piekfijn in orde te houden. Het was een lust om te zien, hoe vrolijk en blij de bloemetjes in haar tuintje bloeiden!

„Ze zijn net zo mooi als die in de tuin van mijnheer Pieters," zei Annebetje wel eens. De tuin van mijnheer Pieters grensde vlak aan het stukje grond, waarop Annebetje met haar moeder woonde. En „de tuin van mijnheer Pieters", dat betekende voor Annebetje de mooiste en grootste tuin, die je je maar denken kon. Het was ook iets moois, die tuin van mijnheer Pieters! Allerlei kleurige bloemen stonden erin, mooie viooltjes, anemoontjes, hyacinten en oh.... ook crocusjes. Van die leuke oranje en paarse kelken, die zo grappig de grond uitkomen.

„Och, moeder," had Annebetje al een paar maal gezegd, „als wij toch ook eens crocusjes in ons tuintje konden hebben, wat zou dat heerlijk zijn! Zulke mooie, weet u wel, net zoals in de tuin van mijnheer Pieters!"

„Ja," vond moeder, „dat zou wel mooi zijn, maar dat kost geld, Annebetje, en je weet, dat hebben we niet. Laten we maar blij zijn, dat we een stukje brood hebben om te eten. Ik zou je graag die crocusjes geven, maar 't kan heusch niet, ik heb er het geld niet voor."

Annebetje was een verstandig meisje en ze zeurde er niet over, zoals domme kinderen zouden doen.

„Ik wacht maar tot later," dacht zij, „als ik dan heel veel geld verdien en een mooi, groter huisje voor mijn moedertje kan kopen, wel, dan koop ik ook crocusjes voor in de tuin. Zo lang zal ik dus moeten wachten."

Hoe verwonderd was Annebetje echter toen op een goede dag er tóch crocusjes in haar tuintje stonden! Dat kwam zó. De crocusbolletjes uit de tuin van mijnheer Pieters hadden daar diep onder de grond gehoord, wat Annebetje en haar moeder gezegd hadden.

„Ja," fluisterde het jongste bolletje en met heldenmoed ging hij weer verder. Maar na een uur waren alle bolletjes doodmoe en ze gingen zitten. De een huilde van moeheid, de ander omdat hij bevreesd was nooit bij Annebetje's tuintje te zullen komen.

Opeens schrok een der bolletjes op. Wat was dat ? De aarde bewoog en plotseling kwam een spits snuitje te voorschijn.

„Ach, mijnheer Mol !" riep een bolletje verheugd, toen het zag, wie eraan kwam.

„Goede nacht," zei mijnheer Mol deftig, terwijl zijn kopje speurend uit de kraag van zijn prachtige pelsjas keek. „Wat is dat toch allemaal hier ? Ik hoorde zo'n gejammer en geklaag, dat ik dacht : daar moet ik het mijne van hebben. Wat is dat nu, allemaal huilende en bedroefde gezichten ? Kom, kom, vertel eens, wat er allemaal gebeurd is !"

Mijnheer Mol ging naast de bolletjes zitten en luisterde naar het verhaal, dat een der bolletjes deed over hun tocht.

„Ziet u, mijnheer Mol," zo besloot het, „nu kunnen we niet verder. 't Is te moeilijk voor ons om door al die zware aarde te trekken. Ach, ach, nu komen we nooit bij Annebetje !" Tegelijk brak 't bolletje in tranen uit.

„Kijk toch eens aan," zei mijnheer Mol, „nu huilen ze warempel allemaal. Maar, bolletjes, luistert nu eens ; het is voor mij een kleine moeite om jullie te helpen. Ik ben gewoon om door de aarde te kruipen. Weet je, wat we doen ? Ik ga voorop en maak een mooie gang voor jullie. Is dat geen goed denkbeeld ? Dan kunnen jullie met gemak Annebetje's tuin bereiken."

„O, mijnheer Mol, wat heerlijk !" riepen de bolletjes verheugd.

„Kom dan maar," zei mijnheer Mol en hij begon meteen een gang te graven. Nu konden de bolletjes heel gemakkelijk vooruit komen en in een wipje waren ze bij Annebetje's tuin.

„Dank u hartelijk, mijnheer Mol," juichten de bolletjes, „'t is heerlijk, dat u ons zo geholpen hebt."

„O, dat is wel goed, hoor," lachte mijnheer Mol. „Zorgen jullie nu maar, dat jullie je best doet om zo gauw mogelijk te gaan bloeien !"

„Dat zullen we zeker doen," beloofden de bolletjes en ze begonnen alvast hun mooie paarse en oranje jurkjes, die opgevouwen zaten, naar boven te duwen. Ze hadden er nu de kracht weer voor !

Het duurde hun eigenlijk te lang, voordat ze hun jurkjes konden uitspreiden, maar toen ze eindelijk allemaal boven de grond waren en stonden te pronken met hun paarse en oranje kleuren, kwam net Annebetje eraan en ze kon eerst niet geloven, dat ze nu toch crocusjes in haar tuintje had.

„Daar begrijp ik niets van," zei Annebetje. „Moeder heeft ze toch heus niet gekocht, nee, dat is echt een raadsel. O, o, maar wat ben ik er blij mee ! Maar hoe ze hier komen, dat begrijp ik niet !"

Annebetje kon immers ook moeilijk weten, welk een moeilijke tocht die bolletjes voor haar ondernomen hadden.

En de bolletjes ? Nu, die werden maar wat goed verzorgd door Annebetje en ze waren maar wat blij, dat ze hun meesteresje zo'n grote vreugde hadden bereid.

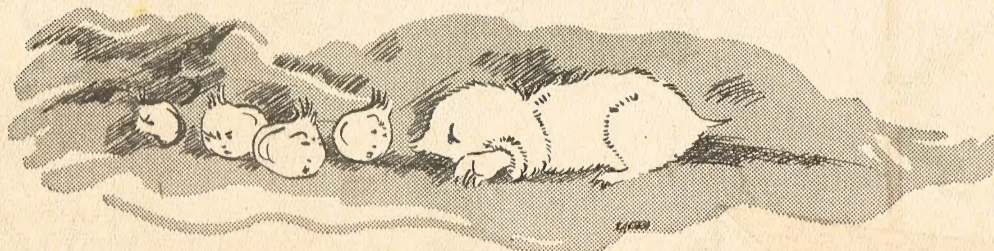
„'t Is heerlijk om iemand plezier te doen," zeiden ze en sinds die tijd moedigden ze hun zusjes en broertjes aan om ook eens een reis te ondernemen en dan te gaan wonen op die plaatsen, waar ze op z'n mooist kunnen bloeien en zo op die manier de mensen van hun schoonheid te laten genieten.

En de crocus-broertjes en -zusjes hebben dat ook gedaan. Want je moet maar eens goed op die crocussen letten. Als je ze dit jaar op een bepaald plaatsje zet, wel, dan kun je ervan op aan, dat een volgend jaar op verschillende andere plaatsen ook crocusjes staan. En die nieuwe crocusjes hebben dan net zo'n onderaardse reis gemaakt als de bolletjes uit de tuin van Annebetje !

CORRY ERKENS

....„als wij toch ook eens crocusjes in ons tuintje konden hebben, wat zou dat heerlijk zijn!"

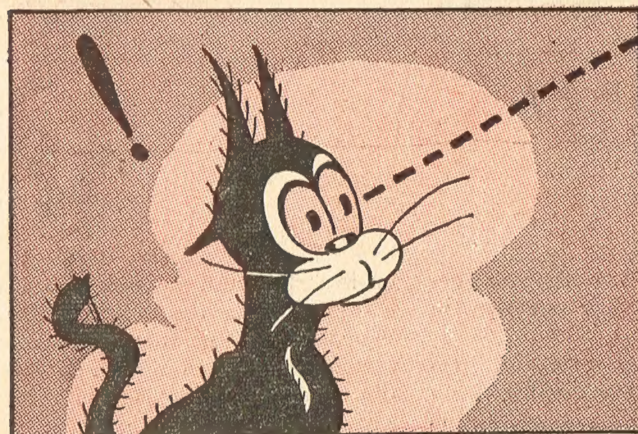
Mijnheer Mol ging naast de bolletjes zitten en luisterde naar het verhaal, dat een der bolletjes deed over hun tocht.

DE AVONTUREN VAN LOEKI

DE AHORN

IS EEN EIGENAARDIGE BOOM.

HIJ NEEMT BIJ VOCHTIG WEER ZOVEEL WATER OP, DAT HIJ, WANNEER HET EENMAAL AL WEER DAGEN LANG DROOG IS, ZIJN BLADEREN NOG LAAT DRUPPELEN.

DEZE SPIN

DE ARGIOPE-SPIN,

MAAKT EEN NET IN DRIE KLEUREN, N.L. IN WIT, GEEL EN BRUIN. DE SPIN, DIE EEN WEB SPINT IN DE KLEUREN VAN ONZE VLAG IS NOG NIET GEVONDEN!

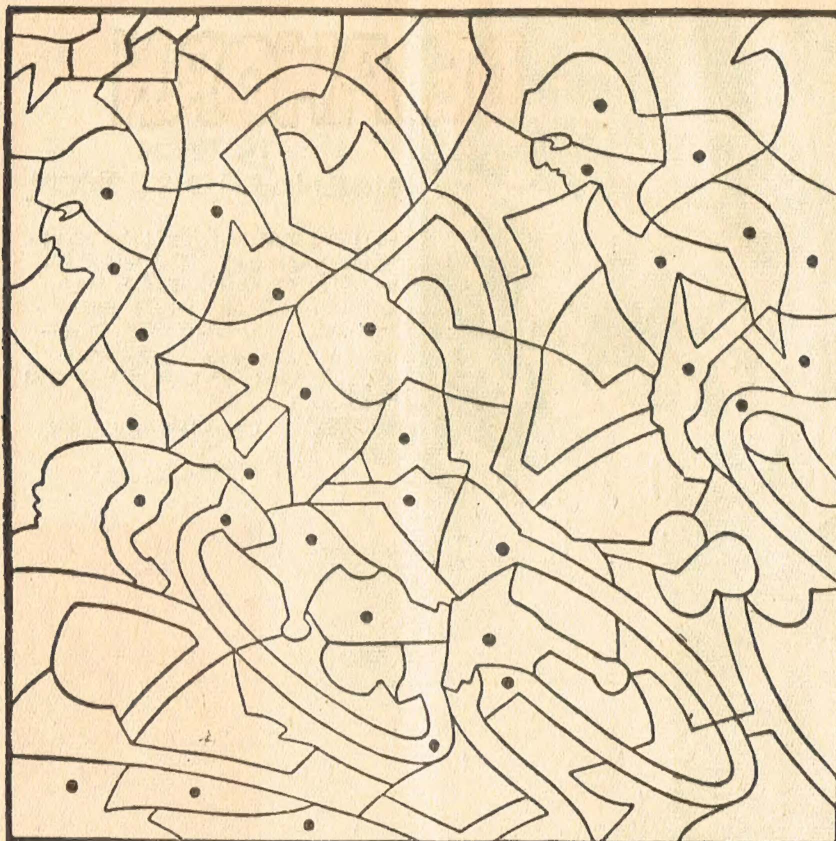

DE GEISER

IS DE MEEST BEKENDE, WARME SPRINGBRON OP YSLAND. DEZE BRON HEEFT ZELFS AAN ALLE ANDERE SPRINGBRONNEN DE NAAM „GEISER" GEGEVEN. OM DE DRIE MINUTEN SPUIT HIJ WATER OMHOOG TOT NEGEN A TIEN METER TOE. VOOR DE BEWONERS VAN YSLAND ZIJN DEZE WARMWATERBRONNEN EEN MOOIE UITKOMST.

G. GUSSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

Op de wielerbaan

De twee concurrenten, die elkaar bekampen, doen hun best om ook maar 'n beetje vóór te komen. Het zijn twee geroutineerde rijders, want ze geven elkaar maar weinig toe.

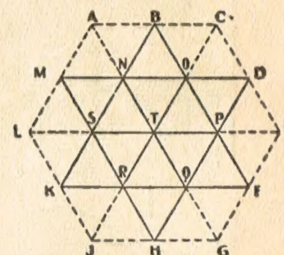
Maak de vakjes met een punt erin zwart en kijk dan maar eens, wie van beiden de grootste kans schijnt te hebben.

Oplossingen vorig nummer

WAAR ZIJN ZE ?

STERPUZZELTJE

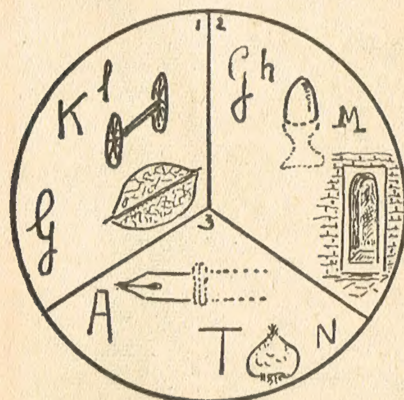
De stippellijntjes geven de positie aan van de 18 lucifers. Dit geeft er nog 12 driehoeken bij en de mooie zeshoek : ACEGJL.

RAADSELRIJMPJE

De Torenklok (Tor-en-klok).

DRIE-WOORDEN-REBUS 18

1. Wriemelen (W-riem-el-en).
2. Tegenvoeter (Tegen-voet-er).
3. Verzachten (V-er-z-achten).

Drie-woorden-rebus 19

Het eerste woord betekent iemand die met jullie in de klas zit. Dat is een....?

Het tweede is een onbekend iets. Iets dat men moet bewaren.

Het derde is een afdeling voor de dierentuin en die kinderen heel leuk vinden.

De behekste wei

Ja, inderdaad ! Dat zijn drie zonderlinge dieren, die daar op het weiland grazen. Maar.... zouden jullie ook kunnen vertellen hoe ze alle drie heten ?

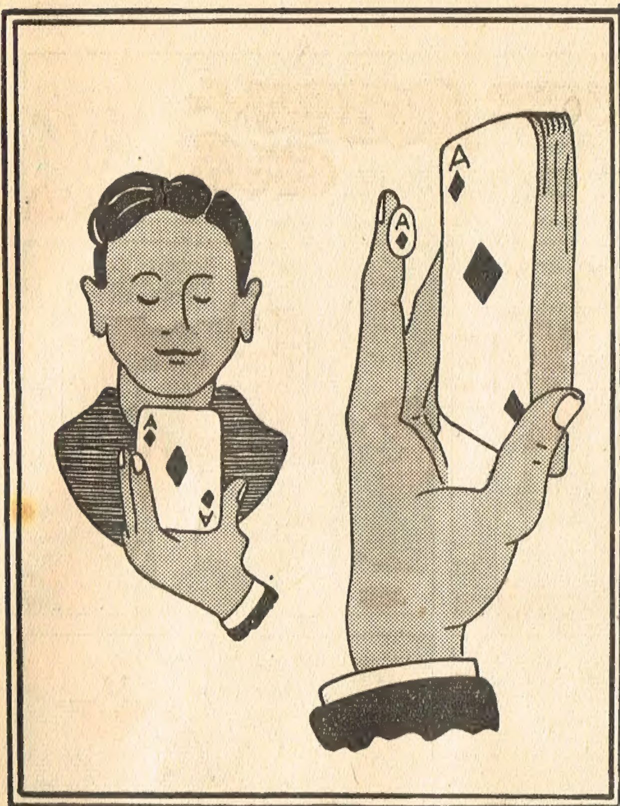

Wie vindt mij ?

In onderstaande zinnetjes zijn vijf grote wereldsteden verborgen. Wie vindt ze ?

1. Ik viel telkens weer om en kon tenslotte niet meer opstaan.
2. Ik zag aan die spar ijskegels zitten.
3. De hond had het vlees verslonden voordat ik er erg in had.
4. Ik vroeg : „Ober, lijn 9, waar kan ik die nemen ?"
5. Hij kreeg op z'n kop en „ha, genoeg !" riep hij.

EEN AARDIG KUNSTJE OM KAARTEN OP TE NOEMEN

Alles wat je nodig hebt om dit aardige kunstje uit te voeren is een spel kaarten en een klein spiegeltje, dat vastgemaakt wordt aan de top van de wijsvinger met een beetje zeep of was.

Je houdt het spel naar het publiek toe en ziet de waarde van de kaart weerkaatst in het spiegeltje.

Dit is zeer verbazingwekkend, daar er geen enkele manier mogelijk schijnt om de kaarten te zien, en je ze toch achter elkaar opnoemt.

EVEN LACHEN

„Heb je 'n reden om zo laat op school te komen, Jantje ?"

„Ja, meneer. Ik had er een, maar het waaide zo hard, dat de wind hem helemaal uit m'n hoofd heeft gewaaid !"

„Wat is een nakomeling, moeder ?"

„Nou, iemand die na jou komt, Anneke."

„O, is 'n politieagent dan ook zo'n nakomeling, moeder ?"

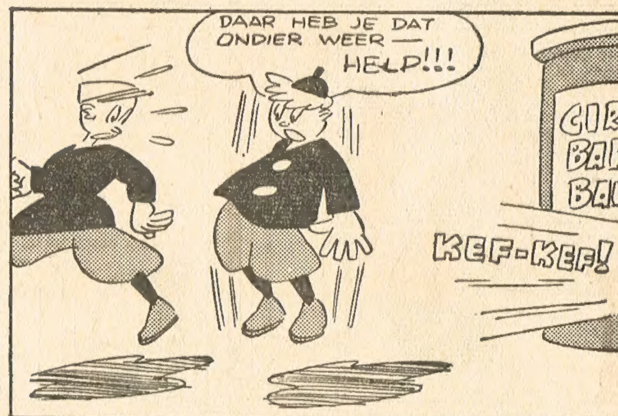
Onderwijzer : „In welke van zijn vele veldslagen werd Alexander de Grote gedood ?"

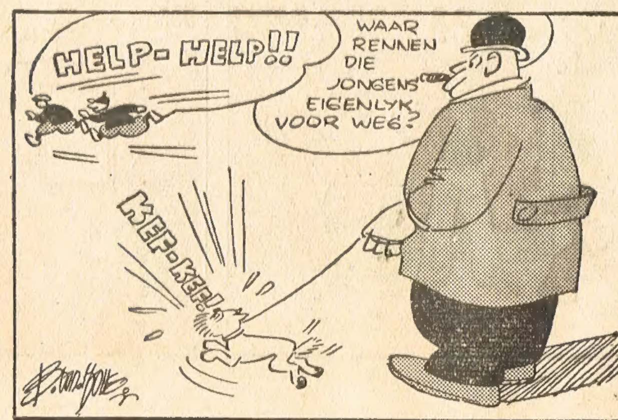
Pietje : „Ik geloof, dat het in zijn allerlaatste was, meneer !"

JAN KLAAS

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB HELPT EEN HANDJE.

